

Zdenka Janková

Linda W. & CHARLIE

**PRELÍNANIE ŽIVOTOV,
nádej v poznaní**

Keď dušu učia duše 2

**Zdenka Janková
Linda W. & CHARLIE**

**PRELÍNANIE ŽIVOTOV,
nádej v poznaní**

Keď dušu učia duše 2

Prečo píšeme túto knihu?

Knihu sme napísali s láskou a snahou, čo najviac priblížiť človeku, ako sa môže prejavovať prelínanie životov. Toho nášho, ktorému hovoríme reálny so životmi, ktoré nasledujú, keď tento reálny respektíve materiálny život skončí. Napriek tomu, že sa hovorí, že nie je vidieť, predsa nám mnohým sa stávajú zatiaľ nevysvetliteľné veci, keď nám zo strany za oponou dávajú tí, ktorí tam už odišli, vedieť nielen že existujú, ale aj v akom svete akým životom žijú a čomu sa venujú.

Okrem iného chceme tiež splniť Charlieho želanie. Už v hmotnom živote pomáhal rád a cez slová písané nami v tejto knihe, by chcel aj z druhej strany uľahčiť niešť pocit bremena zo straty niekoho blízkeho.

Aj jeho duša si pamätá tieto pocity počas mnohých životov odžitých na Zemi.

Zdenka Janková
Linda W. & CHARLIE

ISBN 978-80-570-5322-4

**„Kniha není napsána pro všechny,
ale aby si tu každý vybral
něco svému srdci blízkého.“**

„Charlie“

Sú lásky, ktoré prežijú smrť tým, že naďalej bijú v srdciach tých, ktorí zostávajú...

Neboja sa času, priestoru, ale deň čo deň sa obnovujú v srdciach aj v pamäti ...

"Navždy prebývajú v našej duši..."

Adriana AdriArt

Prolínání životů

část první

1 Úvod

Kdo píše?

Matka, která přežila své dítě, alespoň tak se to říká zde na Zemi. Narodila jsem se ještě ve společném státě Čechů a Slováků stejně jako můj syn. Charlie. První třetinu svého dosavadního života jsem prožila v Česku a na Slovensko se vdala a strávila tam druhou třetinu života, abych se pak vrátila zase zpět do Česka.

A právě o mém synovi respektive s ním, s jeho pomocí bych chtěla psát, protože i on je spoluautorem této knihy i když již zde na Zemi nemá hmotné tělo. Sděluje nám tolik informací, za které jsem nesmírně vděčná a já mu tímto chci splnit jeho přání, a to poodhalit lidem a pozůstalým, že smrtí život nekončí, ba naopak.

Zatím co my pláčeme a truchlíme nad „odloženými šaty“, které představují zde na Zemi tělo, tak naši milí „žijí“. Ano, žijí. Je to už jiná realita a tam my za nimi z této 3D, jak jsem si ji nazvala sama pro sebe, zatím nemůžeme. Nelze se s nimi již obejmout ani je sevřít v náručí, nelze cítit jejich doteky, pohlédnout do jejich očí, pohládit je po tváři a přitisknout se k nim tak blízko, jak je to jen možné a cítit přitom jejich vůni a jejich objímající ruce. Nelze vidět jejich úsměv, jiskřičky v očích. Nelze si s nimi povídat tak, jak to známe, ani jim zavolat.

Snad i proto jsem ve svých představách stále častěji viděla syna, jak mi s úsměvem mává na rozloučenou a **domlouváme se spolu, že dnes sice odejde, ale už zítra..... už zítra se opět setkáme**. Věta, kterou si opakuji každý den.

A také si uvědomuji, že většina z nás nemá to štěstí znát se s někým takovým, jako je právě Zdenka, které jsem za tato zprostředkování nesmírně vděčná, která mě tímto drží nad vodou a bez které bych byla, jak často říkám (omlouvám se za výraz) totálně v pr....

A Slovenka Zdenka, dlhoročná kamarátka mamy Lindy aj keď mám možnosť ich vídať, tak predsa ma často premôžu emócie a plačem tiež, pretože cítim bolesť pozostalých. Našťastie aj radosť tých, ktorí na druhom svete našli svoj domov. Tak mnohokrát sú to aj slzy šťastia a vďačnosti, že môžem mať tento dar. A pretože v tejto knihe chceme napísať aj o iných skúsenostiach zo stretnutí s iným svetom, budem druhú časť tejto knihy písať ja po slovensky a prvú spoločne s Lindou cez jej vlastné skúsenosti, otázky a odpovede Linda, kde hlavnou postavou je jej syn Charlie.

Ja, z pozície jasnovidky, média, či skôr bádateľa a ona z pozície doterajších klientov. Takýmto česko-slovenským spôsobom písaná sa k vám dostáva táto kniha. Inšpiroval ma k tomu Lindin syn Charlie, ktorý koncom minulého roka prešiel na inú stranu bytia. Pokračuje tam pre nás v tajomnom živote.

Aj vďaka Charliemu viem, že život v duchovnej nehmotnej sfére je omnoho bohatší a rozmanitejší, než popisujem v knihe Kým sa stanem anjelom.

Najviac skúseností som mala na začiatku s duchmi ľudí z rôznych príčin pripútaných k životu na Zemi. Neskôr aj dušami zvierat, dokonca stromov a hlavne počas mojej vlastnej nemohúcnosti mi veľa o živote po a pred životom objasnili anjeli a duše rôznych osobností. Hlavne ľudí, ktorí už na Zemi toho mnoho dokázali, ktorých si stále nesmierne vážim, obdivujem ich a ktorých bádateľská práca pokračuje aj na druhom brehu. Som na ich zdieľania taká pyšná, že ich musím uviesť menovite.

Úplne prvý sa mi zjavil japonský vedec Masaru Emoto a fyzik Nikola Tesla. Neskôr sa k nim pridali druhý fyzik T. A. Edison, maliar Michelangelo, nakoniec a predsa najviac mi zdieľal o duchovnom živote súvisiacom so životom na Zemi S. Hawking. Zdieľal mi o samotnom stvorení sa tvorcu cez čakry aj stvorení duší a pomohol mi prekonať vlastným prijatím nemohúcnosti mnohými radami a povzbudeniami aj tú moju, keď som polovičkou tela ležala ochrnutá a musela prijať starostlivosť lekárov a svojej najmladšej dcéry. So svojím priateľom to zvládli úplne geniálne s nesmiernou trpezlivosťou a chápaním.

Keby som študovala aj nejakú vysokú školu, možno by som chápala zo zdieľaní duší osobností viac a možno by som zasa nemohla zažiť a spoznať to, čo je pre každú dušu v čase, ktorý trávi na Zemi dôležitým poznaním.

Takže platí, že **všetko je tak, ako má byť, nič nepreskočíme**. V každom prípade mi pomáhali spoločne s anjelmi prežiť nie práve najpríjemnejšie časti života, vysvetľujúc mi ich z pozície duchov, ktorí podobnosť prežili v ich poslednom živote, o ktorom zatiaľ viem.

V okamihu, keď sa niečo podarí ozdraviť (telo, dušu), opraviť (postoj, vzťah a pod.) príde nádherná chvíľa, pre ktorú sa táto aktivita robiť oplatila.

2 První setkání

Vzpomínám si na naše první setkání se Zdenkou. Moje kamarádka si u ní chtěla nechat vyložit karty a já ji tam vezla autem. Zastavila jsem před domem a čekala v autě. Nelákalo mě nechat si vyložit karty také. Až když se kamarádka vrátila plná dojmů, zvědavost u mne zvítězila.

Vystoupila jsem tedy z auta a šla dle instrukcí do zahradního domečku. Bylo již pološero, když jsem zaklepala a otevřela nesměle dveře. Vše se mi zdálo takové tajuplné. Váhavě jsem se rozhlížela kolem a na vybidnutí Zdenky jsem si sedla naproti ní. Nevěřícně, s očima zabodnutýma do Zdenky, jsem si sejmula nabídnuté karty a pak se s nedůvěrou dívala, jak je pokládá na stůl mezi námi. Proč jsem tu? Co chci vědět? Uvědomila jsem si, že vlastně nic. Jsem tu jen ze zvědavosti. Nicméně hned její druhá nebo třetí věta mě zarazila. Co to má být? Jak to myslí? Moje nedůvěra začala opadávat a nastoupil pocit jistého očekávání, co mi řekne dál.

Byl to trochu jiný výklad karet, než jsem znala. Zdenka byla věcná, žádná zbytečná omáčka, žádné zbytečné řeči a rozvíjející věty. U pár kartárek jsem již byla a většinou jsem slychávala plno zbytečností a mnohdy tak přeslechla to, o co jsem stála, co jsem chtěla vědět. Tohle bylo jasné a stručné a přitom v tom bylo vše.

Nevím, jak dlouho jsem tam ve skutečnosti byla, ale když jsem vycházela, byla již tma a kamarádka netrpělivě čekala v autě. Já ji moc nevnímala, protože hlavu jsem měla plnou myšlenek a stále mi tam rezonovala ta jedna jediná věta. „Vidím tě se dvěma miminkami v náručí, na každé ruce jedno. Jen to jedno miminko je jakoby za závojem.“ Děti mám dvě, rok a čtvrt od sebe, nejsou dvojčata. Tuhle větu jsem nevyřešila ani já, ani Zdenka. Zůstala mi však v mysli uchovaná až dodnes.

Mezitím přešlo pár let a z nás se staly kamarádky. Navštěvovala jsem její kurzy a přednášky, kde nás učila myslet pozitivně, zpracovávat své sny a přání. Pracovat s energiemi. Zvláště jedna přednáška mi utkvěla

v paměti. Měli jsme napsat v přítomném stavu na velký papír sto plus jedno přání. Nejprve jsme se všichni po sobě začali nechápavě dívat, pak nám sklouzl pohled na papír a ty řádky se zdály být najednou nekonečné. Nikdo z nás nevěděl jak začít. Jaká přání to mají být? Vyhraju ve sportce? Mám dům? Mám auto? Ale tato přání za chvíli vyčerpám. Stojedna přání je moc.

Když se na to dívám z dnešního hlediska, bylo velmi úsměvné, jak jsme najednou všichni začali rychle psát, abychom to zvládli za rekordně krátkou dobu, jenže jak rychle jsme začali, tak rychle jsme skončili. Až pak nás Zdenka navedla, že ta přání nemusejí být jen hmotná. V té chvíli bych jich napsala ještě mnohem víc. Tento papír jsme si měli uschovat a podívat se na něj až za nějakou dobu. Vytáhla jsem ho teprve nedávno. Pečlivě složený, časem trochu omšelý, nažloutlý, ale když jsem si ho pročítala, začala jsem se usmívat, ta přání se opravdu splnila.

3 Karty

Se Zdenkou jsem se mnohokrát setkávala krom jiného i u výkladu karet. To když jsem byla v rozpacích a nevěděla, co mám dělat, kterým směrem se ubírat. Nějakou představu jsem sice vždy měla, ale potřebovala jsem něco jako berličku, nějaké vnější ujištění. Zdenka mě postupně učila spoléhat se sama na sebe, věřit svým vnitřním pocitům, naslouchat tělu a intuici.

Vzpomínám si zejména na jednu příhodu, která na dlouhou dobu odstranila karty z mého života. Opět mne požádala kamarádka, zda bych s ní zajela autem ke kartářce. Přivítala nás rozšafná paní, která nás hned ve dveřích místo pozdravu zavalila přílivem informací z jejího života, chrlila ze sebe jednu příhodu za druhou, vyzdvihovala své úspěchy a zásluhy, co všechno se jí podařilo. Popravdě mě tohle chování velmi zarazilo a jako klientku spíše odradilo než povzbudilo. Kamarádka si nechala vyložit karty a já ze zvědavosti tedy také. Vytáhla jsem si tři karty a pozastavila se nad tím, že symbolika těchto tří karet se shodovala s mými myšlenkovými pochody.

Asi za týden dva mne ta stejná kamarádka poprosila, že si chce ověřit výklad u jiné kartářky. Bylo to kousek, souhlasila jsem. Přijeli jsme klesu, odstavily auto a pak pokračovaly pěšky lesem až k jejímu domečku. Bylo to jako v pohádce O perníkové chaloupce. Tato paní bydlela skutečně uprostřed lesa. Přivítala nás tentokrát žena jako věchýtek, na hlavě šátek, zástěru kolem pasu, malá, hubená, vrásky na tváři. Žádné zbytečné řeči. Jen si nás obě dlouze prohlížela. První na výklad šla kamarádka a já čekala venku. Procházela jsem se po lesní cestičce, dívala se do korun stromů, vnímala tu samotu a přírodu okolo domečku. Pak jsem vystřídala kamarádku. Na vybídnutí jsem sáhla do balíčku a vytáhla tři karty. Až mě zamrazilo. Vždyť to byly úplně ty stejné karty jako předtím. Výklad jsem už poslouchala mlhavě a nepamatuju si nic. Jen ty tři stejné karty. Dvakrát tři stejné karty.

Když jsem se o tom zdůvěřila Zdence, jen se pousmála se slovy, pojď, vyložím ti. Donesla si karty, zamíchala je a já? Vytáhla jsem opět ty tři

stejně karty jako již dvakrát předtím. Pak mi vysvětlila, že jsem si vlastně vytáhla to, čím se vnitřně zaobírám, co mě nejvíc trápí, na co nejvíc myslím, co chci vyřešit. Ale zároveň mi připomněla, co nás učila na svých seminářích. Abych poslouchala intuici, svůj vnitřní hlas, který mi napoví, jak se v dané situaci chovat. Poslouchat své tělo, které mi samo řekne, co je to správné a co ne. Může to být například ten divný pocit v žaludku, který jakoby říkal, ne, tohle nedělej. Může to být takový ten tupý tlak v hlavě, v uších, zaseknutá slova v krku nebo nepříjemný pocit v celém těle, jako by tam proudila elektřina. V každém případě je to pocit nekomfortní a podvědomí takto vyjadřuje přes tělo svůj nesouhlas. Anebo naopak je to lehkost, úleva, radost, když nám tělo říká ano, to tak má být.

Přesvědčila jsem se o tom již nesčetně krát. Do dnešního dne si přesně pamatuji tyto pocity, kdy mne intuice varovala a já přesto neposlechla.